

MEPI ODPRAVA: 20. in 21. 5.

POTOPIS PRINCESK : Tomi, Neža, Martina, Maja, Neja in Živa

LAČNA (stolp)

Zgodaj zjutraj smo se zbrali v Kubedu in začeli odpravo. Iz Kubeda smo se odpravili proti Lačni. Že takoj na začetku poti nam je na pomoč priskočil prijazen fant in nam dal navodila, da naj hodimo samo naravnost. Že približno po petih minutah hoda po rahlo vzpenjajoči se cesti smo prišli do razpotja. S pomočjo zemljevida smo se odločili za desno pot, ki je bila k sreči pravilna. Kmalu smo prišli v vas Gračišče, kjer smo pozvonili na eno od bližnjih hiš in vprašali domačina za pravo pot. Ta nam je ravno tako prijazno kot prejšnji dal navodila. Povzpeli smo se po strmi cikcakasti poti. Bilo je precej naporno, zato smo bili zelo veseli, ko smo prišli na vrh. Na vrhu je stal razgledni stolp na katerega smo se povzpeli z njegovega vrha pa smo lahko videli morje. Med počitkom na vrhu smo nabrali tudi materino dušico in še nekatera druga zelišča.

SMOKVICA (cerkev Marije Magdalene)

Preden smo se odpravili z Lačne nam je še skupina pohodnikov, ki so ravnokar prispeli na vrh, pokazala sicer dobro vidno pot do Smokvice in nam pregnala naše dvome. Pot po kateri smo hodili se je zelo spuščala na njej pa smo se kratkočasili z nabiranjem divjih špargljev in petjem pesmi. Na pol poti smo sicer prišli do manjšega razpotja na katerega so nas opozorili pohodniki, a smo k sreči zavili na levo, pravo pot. A tudi če bi izbrali desno nebi bilo velike škode, le naredili bi malo večji ovinek do cilja. Ko smo prišli v Smokvico, smo bili še vsi zadovoljni in polni pozitivne energije. Takoj smo se usedli na senčne klopce blizu cerkve .

VELA GRIŽA

Izpod prijetne sence smo se odpravili po proti Veli Griži. Malo je manjkalo, da bi narobe zavili in hodili po vroči asfaltni cesti. A k sreči se je kmalu mimo pripeljal prijazen domačin na motorju in nam pokazal majhno gozdno stezo, katero smo si malo prej že ogledovali. Pot po kateri smo nadaljevali našo odpravo je bila zelo strma in poleg tega še precej zaraščena, obdajal pa nas je čudovit gozd. Zadnjih pet minut poti do vrha, pa ni bilo preveč prijetnih, saj se je gozd končal, klanec pa še ne in je zato sonce žgalo na nas. Poleg tega pa smo izmed dveh borovcev ob poti za naš cilj izbrali napačnega, a smo to k sreči hitro ugotovili. Bilo je res čudovito, na najvišji točki Vele Griže in v prijetni senci mogočnega borovca, kmalu pa je za nami prišla tudi druga skupina in bilo je še toliko bolj zabavno.

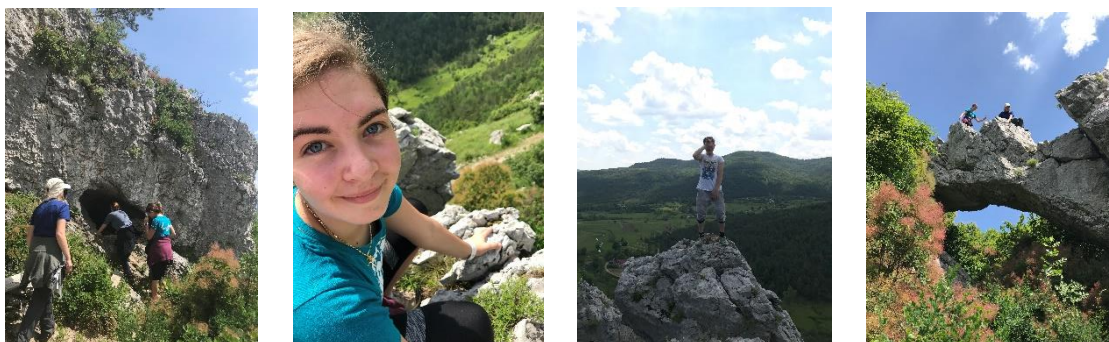
SV. KRIK

Izpod prijetne sence borovca smo se odpravili proti sv.Kriku po čudoviti, vidni, označeni in dokaj ravni poti, ki je bila okolica zares lepa, zaradi prekrasne bele trave in rožnatega grmovja Ruj. Čeprav se je zadnji del poti do cerkvice malo vzpenjal, smo ohranili dobro voljo in si pot spet krajšali z petjem in pripovedovanjem zgodb. Ko smo po približno pol ure prišli na cilj, smo se spet zadovoljni zleknili v senco in pomalicali.

NARAVNI MOST

Naš naslednji cilj je bil naravni most, do katerega se je pot strmo spuščala. Hodili smo po skalovju, a to sploh ni bila težava saj je bilo poskakovanje iz skale na skalo zelo zabavno. Pot je bila sploh sproščena in brezskrbna saj ni imela odcefov. Ko smo prišli na cilj, smo po nekaj požirkih vode že vsi hiteli s plezanjem na naravni most.

DVORI

Iz naravnega mostu nas je bližnji smerokaz takoj usmeril na pravo pot. A naša lepo označena in sigurna pot se je po nekaj minutah končala in na razpotju smo morali izbirat med tremi potmi. S pomočjo zemljevida smo se odločili za bolj zaraščeno in ozko pot, ki je imela tudi smerokaz na katerem je bila narisana goba oziroma znak učne poti, ki smo ji sledili že od prve točke na Lačni.

Naša pot se je pričejala vedno bolj vzpenjati in postajati zaraščena, in mi smo začeli dvomiti, da gremo v pravo smer. Po težkih desetih minutah dvoma, pa smo iz doline pod nami zaslišali glasen pasji lajež. Takoj smo spremenili smer in odšli po izjemno ozki stezici po hribu navzdol. Ko smo prišli iz gozda, smo bili srečni saj smo zagledali hiše. Takoj smo stekli k domačinu, ki je ravno takrat delal na vrtu in ga povprašali, če smo v pravi vasi. Bili smo zelo srečni, ko je bil njegov odgovor pritrdilen.

Med potjo do glavnega križišča vasi, ki je bil naš cilj, pa smo se spet srečali z drugo skupino. Ko smo prišli do križišča, smo odložili torbe in z plastenkami v rokah odšli prosit prijazno gospo, ki je ravno vrtnarila, če bi lahko pri njej natočili malo vode. Seveda nam je dovolila in mi smo se ji lepo zahvalili.

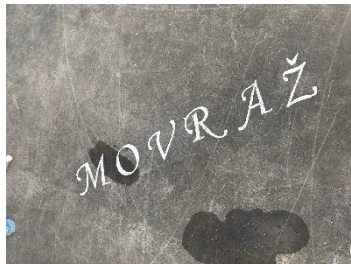
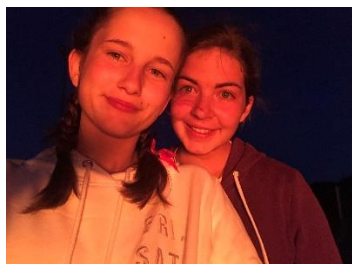
CERKEV MARIJINEGA VNEBOVZETJA

Od Dvorij smo sledili glavni cesti. Na našo srečo je bila pot dobro označena in nismo imeli težav. Že s samega začetka je bil viden Morvaž, ko pa smo prišli do prve hiše je med nami prevladala veselje in sreča. Na igrišču, kjer naj bi prespali, smo odložili nahrbtnike in brez dodatne teže stekli na vrh, tam malo posedeli in za prvi dan zaključili potopis.

MORVAŽ

Ko smo prispeli do nogometnega igrišča kjer smo odložili nahrbtnike smo si postavili šotore, nato pa smo si skuhalo večerjo, ki so jo sestavljali makaroni s tuno in parmezanom. Z zelišč, ki smo jih nabrali po poti pa smo skuhalo tudi okusen Princeskin čaj. Zvečer pa je na vrsto prišlo najboljše saj smo sedeli ob kresu in peli pesmi.

VELI GRADEŽ

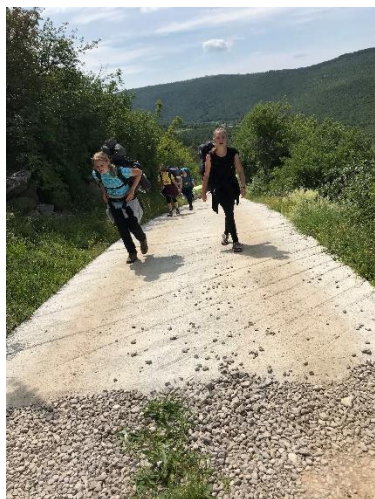
Iz Moravža kjer smo prespali, smo se odpravili proti velikemu Gradežu oz. Koku kakor mu pravijo domačini. Že takoj na začetku poti pa smo se ustavili, pri tamkajšnjih domačinih in si priskrbeli nove zaloge vode. Začeli smo hoditi v

strm hrib. Pri tretjem odseku bi kmalu zašli s poti, a smo se kmalu vrnili na pravo pot. Steza je bila strma in senčna saj nas je obkrožal gozd. Bilo nam je vroče in bili smo utrujeni. Končno smo prispeli na vrh kjer nas je pričakalo nekaj krav.

DOL PRI HRASTOV LJAH (železniški nadhod)

Pot smo nadaljevali po zelo strmi spuščajoči se gozdnati poti, do nadhoda nad železniško progo. Pot je bila prijetna in vzdušje v skupini je bilo super. Sicer nismo pomislili, da bi nadhod lahko pomenil most in smo že skoraj odšli naprej, a k sreči se nam je dovolj zgodaj posvetilo.

CERKEV SV. ŠTEFAN

Od železniškega nadhoda smo odšli v vas Dol pri Hrastovljah, kjer smo povprašali za smer in svežo vodo. Pot smo nadaljevali po strmem klancu. Vročina je bila neznosna, vendar smo na koncu prispeli v hladno senco cerkve svetega Štefana, kjer nas je pričakal tudi lačen pes.

PODPEČ (stolp)

Iz svetega Štefana smo se s spremstvom psa odpravili proti stolpu. Pot je bila strma in vzpenjajoča, na njej pa smo morali kar dvakrat vprašati domačine za smer. Do samega vrha (stolpa) je bila pot še bolj strma in vzpenjajoča, po njej pa so nas vodile stopnice. Na vrhu smo malo posedeli in si ogledali čudovit razgled.

PRAPROČE

Izpod stolpa smo se po lepi, urejeni poti odpravili prot Prapročam. Že takoj na začetku poti smo vprašali domačine za smer, saj smo bili že zelo utrujeni in se res nismo hoteli izgubiti. Pot je bila strma, dolga in zelo naporna. Vmes smo bili sicer v dvomih o pravilnosti poti, ampak smo vseeno po kratkem klancu navzdol zagledali Praproče.

ČRNOTIČE

Iz Praproč smo se odpravili naravnost naprej po dolgi makadamski cesti. Del poti smo prehodili po prometni cesti, kjer smo mimovozeče domačine tudi dvakrat vprašali za smer. Vsi smo bili srečni ko smo lahko iz ceste zavili na gozdno pot, ki nas je vodila naravnost do vasi Črnotiče kar je bila tudi naša končna točka oziroma cilj.

